

her har sigtet ham derfor, og jeg skal derfor ikke dvæle ved disse Ting. Det ærede Medlem gav dernæst en Oplysning om, at et af de Hovedpunkter, paa hvilket hans forrige Forklaring har hvilet, var, som han selv troede nu at maatte indrømme, urigtig. Han støttede sig nemlig forrige Gang, da han den 6te Februar gav en Forklaring af sin bekjendte Udtalelse, paa følgende to Ting, for det Første, at der var bleven rettet mod Herr Søren Pedersen for hans Optreden i Sernbanesagen et ganske særligt personligt Angreb, der beskylde ham for Uduelighed og Mangel paa Interesse for Kredsens Vel, og for det Andet gav han den Fremstilling af sin Uttring, at den var fremkaldt ved, at der paa Balgmødet i Årsens den 28de December var kommen en Mand op, som havde gjentaget dette personlige Angreb paa S. Pedersen. Med Hensyn til dette sidste Punkt har det ærede Medlem idag erklæret, at han tror, at hans Sukommelse der har skuffet ham. Der er af den paagældende Mand, den omtalte Toldforvalter, freven en Artikel i Årsens Avis, hvori han bestemt hævder, at det ærede Medlem har taget feil. Det Exemplar af Årsens Avis, som jeg har benyttet, tilhører forresten ikke Besæverets, det er et Exemplar, jeg privat er kommen i Besiddelse af, og jeg fralægger mig alle Beskyldninger for, at jeg skulde have „spist“ noget Nagsdagen tilhørende Exemplar af en Avis; min Bladslugenhed er ikke saa glubsk, at jeg skulde tillade mig Sligt ligeoverfor Provindsaviser. Der oplyses altsaa af den Paagældende, at det er en Bildfarelse, naar det ærede Medlem for Seire har troet, at det var som Svar til ham, at han havde brugt sin Uttring om, hvad Kredsens havde at vente, hvis den ikke valgte en Venstremand. I dette Punkt har nu det ærede Medlem idag sagt, at der tror han, at han har havt Ret. Allerede dette synes at vise, at jeg ikke har været ubesjætt til paany at fremdrage denne Sag. Det andet Punkt var, at Angrebet paa Søren Pedersen skulde have været af en særlig nærgaende og personlig Karakter. Der overraskede det ærede Medlem, som dog ikke let overraster mig, mig ved at beskylde mig for at have handlet mindre rigtigt, idet jeg nemlig skulde have havt den omtalte Avis, det omtalte Angreb i mine Hænder, men ikke havde gjort Thinget bekjendt dermed. Dette maatte i højeste Grad forbause mig, thi jeg erindrer, at jeg læste selve de 14 Linier op, hvorom det dreiede sig, og da jeg nys viste det ærede Medlem, at jeg havde læst dem op, sagde han: Ja, men jeg havde ikke oplæst Begyndelsen og Slutningen af Artiklen, hvori S. Pedersen er nævnt som Medlem af det moderate Venstre. Nei, den omtalte Artikel er 4½ Spalter lang, og jeg er bange for, at den ærede Formand vilde have standset mig, hvis jeg havde oplæst den helt, ligesom jeg ogsaa tvivler paa, at Folkethinget, skjøndt det i det Hele var en meget god Artikel,

vilde have hørt den med nogen stor Interesse. Men det, hvorom det der dreier sig, har jeg læst op, og de oplæste Ord ville tilstrækkelig vidne om, at er der end rettet et almindeligt Angreb paa det moderate Venstre i denne Artikel, ogsaa for Sernbanespørgsmaalet, er det saare langt fra, at der er rettet noget særligt personligt Angreb paa Søren Pedersen enten for Uduelighed eller for Mangel paa Interesse for Kredsens Anliggender. Naar nu denne Artikel i det Hele bliver betegnet af det ærede Medlem fra Seire, saaledes som han har betegnet den baade forrige Gang og idag, idet han nemlig beskylde dem for at være et Udtryk for Bagvaskelse, Usandhed og „den hæsligste Agitation, som kan kjendes“, vilde jeg virkelig ønske, at vi havde 100 Exemplarer af Årsens Avis til Omdeling blandt de ærede Medlemmer, for at de i al Stilhed kunde gjøre sig bekjendte med, hvorledes det ærede Medlem mener, at en Agitation er, naar den er „hæslig“. Jeg gab virkelig vide, hvorledes det ærede Medlem fra Seire vilde komme ud af det, hvis det Maal, hvormed han idag har maalt den overmaade tamme Artikel i Årsens Avis, blev anvendt paa de Taler, som han selv holder omkring i Landet. Det ærede Medlem holder særligt meget af, naar han polemiserer med mig eller Andre paa denne Side, at gjøre os ansvarlige for „vores Organer“, som han kalder dem. Det er kun lidet billigt; navnlig naar han taler til en „affældig“ Redaktør, burde han ikke bruge et saadant Udtryk. Det ærede Medlem turde vel ogsaa have sine „Organer“ i samme Forstand, og jeg kunde saaledes ogsaa være berettiget til at holde mig til dem; men jeg behøver det ikke, thi det ærede Medlem er altid saa god at forsyne os med tilstrækkeligt Stof, der afgiver en Maalestof for, hvorledes efter hans Mening en sand, billig og hæderlig Opposition mod Modstandere skal drives, naar den skal være fri for Alt, hvad der hedder Usandhed, Alt, hvad der hedder Bagvaskelse, Alt, hvad der hedder hæslig Agitation. Det ærede Medlem maa ikke tage mig det ilde op, men hvis hans Fremstilling af det, der skete i Årsens, har nogenfomhelst Føie, saa fælder han derved den allerhaardeste Dom, som vel er mulig, ikke alene over den almindelige politiske Debat, der altid maa forekomme i bevægede Tider, men ganske særligt over sin egen Optreden; derfor vil jeg gjerne raade det ærede Medlem, at han ikke bruger saa stærke Udtryk. Et har jeg endnu at sige til med Hensyn til denne Sag. Jeg kjender meget godt det sædvanlige taktiske Middel, at man fører Krigen over paa et andet Omraade og gjør en stor Del Bevægelser, og derved tror at kunne bibringe Tilhørerne eller Tilskuerne den Forestilling, at nu er der svaret tilstrækkeligt, nu er Angrebet afvist. Det, det dreier sig om ved denne Leilighed, er saare lidet om, hvad Toldforvalteren — han er isvrigt ikke „min Toldforvalter“ — har frevet, thi det er ikke ham, der er